

paard ziet aan het non-verbale gedrag dat deze persoon dit bijvoorbeeld uit onzekerheid doet. Een onzeker persoon zal het paard niet als leider zien en dus niet volgen.

Tenslotte gebruiken we de spiegelende werking van paarden ook in trainingen voor ruiters. Als het paard gezien kan worden als een spiegel van de geest van de ruiter, zouden we eigenlijk de ruiters moeten trainen en niet de paarden. In deze trainingen werken ruiters aan zichzelf om hun prestatie met het paard te verbeteren.

Als ik vertel dat ik psycholoog ben, vragen mensen mij vaak of ik hun gedachtes kan lezen of dwars door hen heen kan kijken. Dat kan ik niet, maar mijn paard wel. <<

Deze deelnemer is even afgeleid en het paard loopt meteen niet meer mee. Let op het verschil in non-verbale gedrag tussen de eerste en de tweede foto.

Stokpaardjes

Column door Yvonne Bijleveld

Paardlopen

Als je in een uur tijd méér commentaar over je paard wilt krijgen dan je normaalgesproken in een maand naar je hoofd krijgt, dan moet je met je paard aan de hand door het dorp gaan lopen. Toen ik Silver net had, ben ik niet meteen op haar gaan rijden, maar eerst veel gaan wandelen. Uren en uren wandelen. Er is geen betere manier om een band met je paard te krijgen, hem te leren kennen, en beiden ook nog wat conditie op te doen, dan een halster, een touw en een paar goede schoenen. Je wilt alleen niet weten hoeveel commentaar dat oplevert...

“Ben je eraf gevallen?”

“Ben je het zadel vergeten?”

“Heeft ie een leuke band?”

“Is de benzine op?”

“Wil hij niet meer?”

“Heb je hem gevonden?”

“Hee, ‘t is geen hond hoor!”

En dan zijn dit er nog maar de gewoonste.

Als je het wandelen een tijdje volhoudt in dezelfde buurt, dan krijg je na een poosje weer andere dingen te horen.

“Zit je er nu nog altijd niet op? Wat heb je nu aan zo’n paard...”

“Ben je de hond weer aan het uitlaten?”

In het begin probeerde ik het nog weleens uit te leggen, maar na een tijdje gaf ik iedereen maar gewoon gelijk, om vervolgens stoïcijns door te gaan waar ik mee bezig was. Wat er nu zo lollig is aan het leveren van zoveel commentaar, is me nog altijd niet helder. Het zijn overigens zelden kinderen, altijd volwassenen, die menen dat ze flauwe opmerkingen moeten maken. Kinderen vinden Silver vooral een mooi paard en willen haar aaien. En sommige kinderen, sommigen zijn echt diamantjes...

Silver en ik liepen samen door de dorpsstraat, op weg naar huis, toen er een jonge moeder aan kwam fietsen met haar zoontje van een jaar of zes naast zich. Van verre begon het al. “Kijk, dat meisje loopt naast haar paard. Ze kan er beter op gaan zitten. Heee, paarden zijn toch niet om NAAST te lopen?”

Ik hoefde niets terug te zeggen.

“Mam, doe niet zo stom!” wees het manneke zijn moeder terecht. “Misschien is het wel helemaal niet GOED voor dat paard als je erop gaat zitten!” Op zo’n moment geloof ik dat het misschien toch nog goed komt met deze wereld.

Toen ik dan eindelijk ging rijden, was ik helaas nog altijd niet van het commentaar af. Silver is namelijk ook nog een schimmel, dus op opmerkingen over het paard van Sinterklaas reageer ik maar niet eens meer. Maar eentje zal voor altijd blijven hangen. Mijn toenmalige vriend had een wat donker uiterlijk, en een woeste zwarte krullenbol. Hij reed ook graag op Silver. Toen we ‘ns door het dorp reden, kwam ons een kromgetrokken boertje met klompen op de fiets tegemoet. Met glimogen schalde hij: “Hee Zwarte Piet! Hedde Sinterklaas van z’n peerd geschoten?????”